

Link do produktu: <https://www.wydawnictwoscriptum.pl/spotkac-sie-w-slowach-o-tworczosci-literackiej-ks-jerzego-szymika-p-20.html>

Spotkać się w słowach... O twórczości literackiej ks. Jerzego Szymika

Cena	27,30 zł
Dostępność	Dostępny
PKWiU	ex 58.11.1
autor	Piotr Skowronek
format	B5

Opis produktu

We współczesnym krajobrazie literackim i kulturowym twórczość ks. Jerzego Szymika - teologa, poety, eseisty, urodzonego na południu Śląska - jest zjawiskiem znaczącym. Jego dzieło koresponduje z nurtem „poezji kapłańskiej”, za którego prekursora uważa się J. Twardowskiego. Obecność „plejady księży-poetów”, jak nazwał ich Krzysztof Dybciak, jest szczególnie wyraźna w literaturze polskiej po przemianach demokratycznych w latach osiemdziesiątych. Autor Uczę się chodzić teologiczne, homilie. Istotą jego pisarstwa, jak stwierdziła prof. Krystyna Heska-Kwaśniewicz, są: „Kapłaństwo, poezja i Śląsk. Plany te wzajemnie się przenikają, układają w rozmaitych porządkach, zawsze są wobec siebie komplementarne, a wszystkie spaja Słowo”. Autor rozprawy habilitacyjnej Problem teologicznego wymiaru dzieła literackiego Czesława Miłosza. Teologia literatury (1996) stara się łączyć teologię i literaturę, wnikając właśnie w „materię słowa”. Jako poeta i teolog próbuje objaśniać i nazywać świat, dbając w nim o poziom Nadziei, jak sam mówi: „Obłaskawiać istnienie”. Stąd świadome, mocne i nieskonfliktowane utożsamienie roli kapłana i poety, skutkujące pewnym odcieniem biografizmu czy autotematyzmu, będącego wyrazem świadectwa wiary. Całe pisarstwo ks. Szymika kształtuje „...fundamentalna myśl, iż słowo poetyckie rodzi się ze Słowa i jest swoistym spełnieniem misji kapłańskiej”. Z niej wynika tradycyjna i obecna bliskość teologii i literatury, teologa i poety. Symbole wiary są więc widoczne we wszystkich tekstach, jak napisała prof. Krystyna Heska-Kwaśniewicz, jako „kontekst naturalny”, wynikający z „codziennych doświadczeń kapłana” - poety, którego oba powołania się uzupełniają. Taka świadomość służby słowu, duszpasterskiej powinności, spełnia się również w przekraczaniu „konwencji języka sakralnego” w kierunku odmiany nieoficjalnej współczesnej polszczyzny, bowiem zdaniem autora Błękitu w obszar sacrum wchodzi się poprzez codzienne doświadczenia. Na spojrzenie „spoza czasu” pozwala zakotwiczenie w chwili, Bóg zbawia nas bowiem tu i teraz, a wieczność i teraźniejszość łączą się w osobie Chrystusa Boga - człowieka.